

"মৰমৰ সন্তানসকল – ড্ৰামাৰ যথার্থ জ্ঞানেৰেহে তোমালোক অচল, অটল আৰু একৰস হৈ থাকিব পাৰা, মায়াৰ ধুমুহাই তোমালোকক লৰাব নোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: দেৱতাসকলৰ মুখ্য কোনটো গুণ তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজত সদায় দেখা পোৱা উচিত?

উত্তৰ: হৰ্ষিত হৈ থকা গুণ। দেৱতাসকলক সদায় হাঁহি থকা হৰ্ষিত ৰূপত দেখুৱায়। এনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে, যি কথাই নহওঁক, হাঁহি থকা। কেতিয়াও উদাস বা ক্ৰোধ আহিব নালাগে। যেনেকৈ পিতাই তোমালোকক ভুল আৰু শুদ্ধৰ বুজনি দিয়ে, কেতিয়াও থং নকৰে, উদাস নহয়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলো উদাস হ'ব নালাগে।

ওঁম শান্তি। বেহদৰ সন্তানসকলক বেহদৰ পিতাই বুজায়। লৌকিক পিতাইতো এনেকৈ নক'ব। তেওঁলোকৰতো অতি বেছি 5-7 টি সন্তান থাকিব। এয়াতো যিসকল আত্মা আছে, পৰস্পৰ ভাই-ভাই হয়। তেওঁলোক সকলোৰে নিশ্চয় পিতা থাকিব। কয়ো যে আমি সকলো ভাই-ভাই হয়। সকলোৰে কাৰণে কয়। যিয়েই আহিব, তেওঁলোকৰ কাৰণে ক'ব আমি ভাই-ভাই হয়। ড্ৰামাত সকলো বান্ধ খাই আছে, যাক কোনেও নাজানে। এই নজনাটোও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যিটো পিতাইহে আহি শুনায়, কথা আদি যেতিয়া বহি শুনায় তেতিয়া কয় - পৰমপিতা পৰমাত্মায়ে নমঃ। এতিয়া তেওঁ কোন হয় - সেইটো নাজানে। এনেকৈ কয় যে ব্ৰহ্মা দেৱতা, বিষ্ণু দেৱতা, শংকৰ দেৱতা কিন্তু বুজি লৈ তেনেকৈ নকয়। ব্ৰহ্মাক বাস্তৱিকতে দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। দেৱতা বুলি বিষ্ণুক কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাৰ বিষয়ে কোনেও গম নাপায়। বিষ্ণু দেৱতা বাৰু ঠিক, শংকৰৰতো একোৱেই ভূমিকা নাই। তেওঁৰ জীৱনী নাই, শিৱবাবাৰতো জীৱনী আছে। তেওঁ আহেই পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ, নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰিবলৈ। এতিয়া এটা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু সকলো ধৰ্মৰ বিনাশ হয়। সকলো ক'লৈ যায়? শান্তিধামলৈ। শৰীৰতো সকলোৱে বিনাশ হৈ যাব। নতুন সৃষ্টিত থাকিবা কেৱল তোমালোক। যিবোৰ মুখ্য ধৰ্ম আছে, তাক তোমালোকে জানা। সকলোবোৰৰতো নাম ল'ব নোৱাৰি। সৰু-সৰু ঠাল-ঠেঙুলীতো বহুত আছে। পোন-প্ৰথমে দেৱতা ধৰ্ম তাৰ পিছত ইচ্ছামী। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই। এতিয়া সেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল সেই কাৰণে (বানেন ট্ৰি) বট গছৰ উদাহৰণ দিয়ে। গোটেই বৃক্ষ জোপা ঠিয় হৈ আছে। আধাৰ নাই। এই বট গছৰে আয়ুস সকলোতকৈ দীঘল হয়। গতিকে ইয়াত সকলোতকৈ দীঘল আয়ুস হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। সেইটো ধৰ্ম যেতিয়া প্ৰায় লোপ হয় তেতিয়াহে পিতা আহি কয় যে এতিয়া এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা আৰু অনেক ধৰ্মৰ বিনাশ হ'ব, সেই কাৰণে ত্ৰিমূৰ্তিও বনাইছে। কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে উচ্চতকৈও উচ্চ হৈছে ভগৱান তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ, আকৌ সৃষ্টিলৈ আহিলে দেৱী-দেৱতাসকলৰ বাহিৰে আৰু অন্য ধৰ্ম নাই। ভক্তি মাৰ্গো ড্ৰামাত নিহিত হৈ আছে। প্ৰথমে শিৱৰ ভক্তি কৰে পিছত দেৱতাসকলৰ। ভাৰতৰেই কথা। বাকী বুজে যে আমাৰ ধৰ্ম, মঠ, পন্থ কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হয়। যেনেকৈ আৰ্য লোকসকলে কয় যে আমি বহুত পুৰণা। বাস্তৱতে সকলোতকৈ পুৰণা হৈছেই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তোমালোকে যেতিয়া বৃক্ষৰ ওপৰত বুজোৱা তেতিয়া নিজেও বুজি পাবা যে আমাৰ ধৰ্ম অমুক সময়ত আহিব। সকলোৱে যি অনাদি-অবিনাশী ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে সেয়াতো পালন কৰিবই লাগিব, ইয়াত কাৰোবাৰ দোষ বা ভুল বুলি ক'ব নোৱাৰি। এয়াতো কেৱল বুজোৱা হয় যে পাপ আত্মা কিয় হ'ল। মনুষ্যই ক'ব, আমি সকলো বেহদৰ পিতাৰ সন্তান, তেন্তে সকলো ভাই-ভাই সত্য যুগত কিয় নাই? কিন্তু ড্ৰামাত ভূমিকাই নাই। এই অনাদি ড্ৰামা পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত, ইয়াৰ ওপৰত নিশ্চয় ৰাখা, আৰু একো কথা নক'বা। চক্ৰও দেখুওৱা হৈছে - কেনেকৈ ই ঘূৰে। কল্প বৃক্ষও চিত্ৰ আছে। কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে যে ইয়াৰ আয়ুস কিমান। পিতাই কাৰো নিন্দা নকৰে। এয়াটো বুজোৱা হয়, তোমালোককো বুজায় তোমালোক কিমান পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া পতিত হৈ পৰিলা সেই কাৰণে আহ্বান কৰা - হে পতিত-পাৱন আহক। প্ৰথমেতো তোমালোক সকলো পবিত্ৰ হ'ব লাগে। আকৌ ক্ৰম অনুসৰি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিব লাগিব। সকলো আত্মা ওপৰতেই থাকে। পিতাও ওপৰতে থাকে, পিছত তেওঁক আহ্বান কৰা হয় যে আহক। এনেকৈ তেওঁক মাতিলে নহে। পিতাই কয় মোৰো ড্ৰামাত ভূমিকা নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। যেনেকৈ হদৰ ড্ৰামাতো ডাঙৰ-ডাঙৰ মুখ্য ভাওৰীয়াৰ ভূমিকা থাকে, এয়া আকৌ হৈছে বেহদৰ ড্ৰামা। সকলো ড্ৰামাৰ বন্ধোনত বান্ধ খাই আছে, ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে কোনো সূতাৰে বন্ধি থোৱা আছে। নহয়। এয়া পিতাই বুজায়। সেয়া হৈছে জড় বৃক্ষ। যদি বীজ চৈতন্য হয় তেন্তে সেই বীজে নাজানিলেহঁতেন জানো যে কেনেকৈ বৃক্ষ ডাঙৰ হৈ পিছত ফল দিব। এয়াতো হৈছে এই মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষৰ চৈতন্য বীজ, ইয়াক ওলোটো বৃক্ষ বুলি কোৱা হয়। পিতাতো হৈছে নলেজফুল (জ্ঞানেৰে

পৰিপূৰ্ণ), তেওঁৰ গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। এয়া সেই গীতা জ্ঞানেই হয়। কোনো নতুন কথা নহয়। ইয়াত বাবাই কোনো শ্লোক আদি উচ্চাৰণ নকৰে। সেই লোকসকলে গ্ৰন্থ পঢ়ি আকৌ বহি অৰ্থ বুজায়। পিতাই বুজায় - এয়া হৈছে পঢ়াৰ কথা, ইয়াত শ্লোক আদিৰ প্ৰয়োজন নাই। সেই শাস্ত্ৰসমূহ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই। কয়ো যে জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ হয়। সন্ন্যাসীসকলৰ হৈছে হৃদৰ বৈৰাগ্য, তোমালোকৰ হৈছে বেহৃদৰ বৈৰাগ্য। শংকৰাচাৰ্য্য যেতিয়া আহে তেতিয়া তেওঁ ঘৰ-পৰিবাৰৰ পৰা বৈৰাগী হ'বলৈ শিকায়। তেওঁৰ প্ৰথমতে শাস্ত্ৰ আদি নিশিকায়। যেতিয়া বহুত বৃদ্ধি হৈ যায় তেতিয়া শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। পোন-প্ৰথমতে ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা এজনেই হয় পিছত লাহে-লাহে বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এয়াও বুজিব লাগে। সৃষ্টিত পোন-প্ৰথমে কোনটো ধৰ্ম আছিল। এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম আছে। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, যাক স্বৰ্গ, হেভেন বুলি কয়। তোমালোক সন্তানসকলে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাক জনাৰ বাবে আন্তিক হৈ যোৱা। নাস্তিকতাৰ কাৰণে কিমান দুখ হয়, গৰাকী বিহীন হৈ পৰে, নিজৰ মাজতেই কাজিয়া-পেচাল লাগি থাকে। কয় নহয় - তোমালোকে নিজৰ মাজত কাজিয়া লাগি থাকা, তোমালোকৰ কোনো গৰাকী বা অভিভাৱক নাই নেকি? এই সময়ত সকলো গৰাকী বিহীন হৈ পৰে। নতুন সৃষ্টিত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো আছিল, অপাৰ সুখ আছিল। ইয়াত হৈছে অপৰমঅপাৰ দুখ। সেয়া হৈছে সত্য যুগৰ, এয়া হৈছে কলিযুগৰ, এতিয়া তোমালোকৰ হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ। এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগ এটাই। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ সংগমক পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা নহয়। ইয়াত হৈছে অসুৰ, তাত হৈছে দেৱতা। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণৰ ওপৰত গাধৰ মূৰ দেখুৱায়। গাধক যিমনেই চাফা কৰি তাৰ ওপৰত কাপোৰ নাৰাখা, গাধই তথাপিও মাটিত বাগৰি কাপোৰ লেতেৰা কৰি দিব। পিতাই তোমালোকৰ কাপোৰ চাফা গুল-গুল (ফুলৰ দৰে) কৰি তোলে, পিছত ৰাৱণ ৰাজ্যত লেতি-পেতি হৈ অপবিত্ৰ হৈ যোৱা। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা অপবিত্ৰ হৈ যায়। পিতাই কয় - তোমালোকে গোটেই শৃংগাৰ হেৰুৱাই পেলাল। পিতাক পতিত-পাৱন বুলি কোৱা হয়, তোমালোকে জনাকীৰ্ণ সভাত ক'ব পাৰা যে আমি গ'ল্ডেন এজত (স্বৰ্ণিম যুগত) কিমান শৃংগাৰিত (অলংকৃত) হৈ আছিলোঁ, কেনেকুৱা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ৰাজ্য-ভাগ্য আছিল। পিছত মায়া ৰূপী ধূলিত লেতি-পেতি হৈ মলিয়ন হৈ পৰিলো।

পিতাই কয় এইয়া অন্ধকাৰ নগৰ হয়। ভগৱানক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিলে, যি হৈ গ'ল সেয়া হুবহু পুনৰাবৃত্তি হ'ব, ইয়াত মূৰ্ছিত হোৱাৰ দৰকাৰ নাই। 5 হাজাৰ বছৰত কিমান মিনিট, ঘণ্টা, চেকেণ্ড হয় এটি সন্তানে সকলো ধৰ্মৰে হিচাপ উলিয়াই পঠিয়াইছিল, ইয়াতো বুদ্ধি ব্যৰ্থতেই গৈছিল। বাবাইতো মাথো বুজায় যে সৃষ্টি কেনেকৈ চলে।

প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা হৈছে গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ। তেওঁৰ অকুপেশ্বন (পেশা, কৰ্তব্য) কোনোৱেও নাজানে। বিৰাট ৰূপ বনাইছে তাত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকো উৰুৱাই দিলে। পিতা আৰু ব্ৰাহ্মণক যথার্থ ৰীতিৰে নাজানে। তেওঁক কোৱাও হয় - আদি দেৱ। পিতাই বুজায় - মই এই বৃক্ষৰ চৈতন্য বীজ ৰূপ হওঁ। এয়া হৈছে ওলোটো বৃক্ষ। পিতা যি সত্য, চৈতন্য, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰেই মহিমা কৰা হয়। আত্মা নাথাকিলে চলা-ফুৰাও কৰিব নোৱাৰে। গৰ্ভতো 5-6 মাহৰ পাছত আত্মা প্ৰৱেশ কৰে। এয়াও ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। আকৌ আত্মা ওলাই গ'লে শেষ। আত্মা অবিনাশী হয়, আত্মায়ে ভূমিকা পালন কৰে, এয়া পিতা আহি ৰিয়েলাইজ (অনুভৱ) কৰায়। আত্মা ইমান সূক্ষ্ম বিন্দু, তাত অবিনাশী ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। পৰমপিতাও আত্মা হয়, তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁৰেই আত্মাৰ অনুভৱ কৰায়। তেওঁলোকেতো কেৱল কৈ দিয়ে পৰমপিতা সৰ্বশক্তিমান, হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময়। কিন্তু একোৱেই বুজি নাপায়। পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ ভক্তি মাৰ্গত বৰ্ণনা কৰা আছে আৰু শাস্ত্ৰত লিখি দিছে। অৰ্জুনৰ যেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হ'ল ক'লে মই ইমান তীব্ৰতা সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ, গতিকে সেই কথাটো মনুষ্যৰ বুদ্ধিত সোমাই আছে। ইমান তেজোময় যদি কাৰোবাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে ফাটি যাব। জ্ঞানতো নাই, নহয় জানো। গতিকে বুজি লয় যে পৰমাত্মাতো হাজাৰ সূৰ্যতকৈও তেজোময় হয়, আমি তেওঁৰ সাক্ষাৎকাৰ বিচাৰো। ভক্তিৰ ভাৱনা বহি আছে গতিকে তেওঁলোকৰ সেই সাক্ষাৎকাৰো হয়। আৰম্ভণিতে তোমালোকৰ ওচৰতো এনেকুৱা সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল, চকু ৰঙা পৰি গৈছিল। সাক্ষাৎকাৰ কৰিলে পিছে আজি তেওঁলোক ক'ত আছে। সেই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। গতিকে এই সকলোবোৰ পিতাই বুজায়, ইয়াত গ্লানিৰ কোনো কথা নাই। সন্তানসকলে সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। এয়াতো ড্ৰামা ৰচি থোৱা আছে। মোক ইমান গালি দিয়ে, তেতিয়া মই কি কৰোঁ? থং উঠে নেকি বাৰু! বুজি পাওঁ ড্ৰামা অনুসৰি এওঁলোক সকলো ভক্তি মাৰ্গত ফঁচি আছে। নাৰাজ (বিতুষ্ট) হোৱাৰ কথাই নাই। ড্ৰামা এনেকৈয়ে ৰচি থোৱা আছে। মৰমেৰে বুজাবলগীয়া হয়। বেচেৰা অন্তৰ্জ্ঞান অন্ধকাৰত পৰি আছে, বুজি নাপালে তেতিয়া দয়াও ওপজে। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। এওঁলোক বেচেৰা স্বৰ্গৰ প্ৰৱেশ দ্বাৰলৈ আহিব নোৱাৰিব, এওঁলোক সকলো শান্তিধামলৈহে যাব। সকলোৱে শান্তিয়ে বিচাৰে। গতিকে পিতাইহে প্ৰকৃত সত্য বুজায়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে এই খেল ৰচি থোৱা আছে। ড্ৰামাত প্ৰত্যেকেই ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে, ইয়াত বহুত অচল, স্থিৰ বুদ্ধি

লাগে। যেতিয়ালৈকে অচল, অটল একৰস অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে পুৰুষাৰ্থ কেনেকৈ কৰিব। যিয়েই নহওঁক, লাগিলে ধুমুহা আহক কিন্তু স্থিৰ হৈ থাকিব লাগে। মায়াৰ ধুমুহাতো অনেক আহিব আৰু অন্তিমলৈকে আহি থাকিব। অৱস্থা শক্তিশালী হ'ব লাগে। এয়া হৈছে গুপ্ত পৰিশ্ৰম। কোনো সন্তানে পুৰুষাৰ্থ কৰি ধুমুহাক উৰুৱাই থাকে। যিয়ে যিমান পাছ হ'ব সিমান উচ্চ পদ পাব। ৰাজধানীত পদতো বহুত আছে নহয় জানো।

সকলোতকৈ ভাল চিত্ৰ হৈছে ত্ৰিমূৰ্তি, গোলক আৰু বৃক্ষ। এয়া আৰম্ভণিতেই বনোৱা হৈছিল। বিদেশত সেৱাৰ কাৰণেও এই দুখন চিত্ৰ লৈ যাব লাগে। ইয়াৰ ওপৰতেই তেওঁলোকে ভালদৰে বুজিব পাৰিব। লাহে-লাহে বাবাই যি বিচাৰে যে এই চিত্ৰ কাপোৰৰ ওপৰত হওঁক, সেয়াও তৈয়াৰ হৈ যাব। তোমালোকে বুজাবা যে এয়া কেনেকৈ স্থাপনা হৈ আছে। তোমালোকেও যদি ইয়াক বুজি পোৱা তেন্তে নিজৰ ধৰ্মত উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিব। খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মত তোমালোকে উচ্চ পদ পাব বিচৰা যদি এয়া ভাল ৰীতিৰে বুজি লোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পবিত্ৰ হৈ নিজৰ শৃংগাৰ কৰিব লাগে। কেতিয়াও মায়াৰ ধূলিত লেতি-পেতি হৈ শৃংগাৰ নষ্ট কৰিব নালাগে।

(2) এই ড্ৰামাক যথার্থ ৰীতিৰে বুজি নিজৰ অৱস্থা অচল, অটল, স্থিৰ কৰি তুলিব লাগে। কেতিয়াও মূৰ্ছিত হ'ব নালাগে, সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: সংকল্প, বচন, আৰু কৰ্মৰ ব্যৰ্থতাক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা পবিত্ৰ হংস হোৱা
পবিত্ৰ হংসৰ অৰ্থ হৈছে - সংকল্প, বচন আৰু কৰ্মৰ ব্যৰ্থতাক সমৰ্থলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা কিয়নো ব্যৰ্থ
পাথৰৰ নিচিনা, পাথৰৰ মূল্য নাই, ৰত্নৰ মূল্য আছে। পবিত্ৰ হংসই তৎক্ষণাত চিনাক্ত কৰি লয় যে এইটো
কামৰ বস্তু নহয়, এইটো কামৰ হয়। কৰ্ম কৰিও কেৱল এইটো স্মৃতি যাতে উদয় হৈ থাকে যে আমি
ৰাজযোগী নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) আত্মা ৰুলিং (শাসক কৰা) আৰু কণ্ট্ৰ'লিং (নিয়ন্ত্ৰণ কৰা) পাৱাৰৰ
(শক্তিৰ) অধিকাৰী, তেতিয়া ব্যৰ্থ হ'ব নোৱাৰে। এইটো স্মৃতিয়ে পবিত্ৰ হংস কৰি তুলিব।

স্লোগান: যিয়ে নিজকে এই দেহ ৰূপী ঘৰত আলহী বুলি ভাবে তেৱেঁই নিৰ্মোহী হৈ থাকিব পাৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!